

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ виносить :
 на цілий рік 10 зр. — кр.
 на чверть року 2 „ 50 „
 місячно . . . 1 „ — „
 для заграниці 20 рублів або
 40 франків.

Посилати числа по 6 кр.
 в б.о.в. газет Л. Горюха в
 Чернівці, ул. Головна ч. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ :

щодня крім неділь і рус-
 ких свят.

Редакция і Адміністрация
 „Буковини“ находить ся в
 Чернівцях (ул. Петровица
 ч. 2), куда всі доноси адре-
 сувати належить. — Бюро
 редакції отворене щодня
 від 8. рано до 8. вечерох

Цікава суперечка.

Цікава суперечка настала остатни-
 ми днями поміж Галичанином а Дьлом.
 Галичанин учиє Дьло, як нерозумну
 дитину. В числі 3. сеї газети читаємо :
 Memento газеті „Дьло“ — а в ч. 6. „Сло-
 во на розум“ також не для кого инь-
 шого, тільки для Дьла. Що за причина,
 що Москаль взяв ся учить Русина? Та
 ще й з якою прихильністю в голосі, з
 якою „низсходительністю“! Каже, що о-
 статними часами лише „неисправимыхъ
 новоэристовъ“ продолжалъ обличати въ
 заблужденіяхъ, а спорів з народовцями
 (роз. опозиціоністами) і радикалами не
 заводив, бо думав, що з них будуть лю-
 ди... Аж тут виходить, що ледви чи й
 з них будуть такі люди, яких Галича-
 нин хоче, а іменно чи будуть примирителі
 на свою шкоду, а на хосен Моска-
 лям.

Не повинна отсе, таке залицане на-
 ших Москалів до народовців. Вже довші
 літа дивимось на то, як трохи не що
 року горстка московських матадорів зійде
 ся з горсткою руских десператів-наро-
 довців, зведуть бучу, яку там уважають
 потрібною, наговорять собі гарних ком-
 пліментів, а потім обернувшись до себе
 плечима, кажуть собі, один: „сволоч“, а

другий „дурень“. — І остатними тижня-
 ми повторило ся оно майже стерео-
 типно.

Устроїли собі разом депутацію до
 Відня. Хто там був між тими звини дво-
 ма сотнями людей, Бог то знає, але що
 наші Москалі перед вели, то загально
 звістна річ. Все-ж таки „розум політичний“
 казав і Дьлу розпинати ся за депута-
 цію, за той великий „подвиг“. Наші чи-
 тателі пригадують собі наші спокійні і
 предметові статі в справі депутації, в
 котрих ми казали, що то робота в най-
 більшій часті московека, а не наша. По-
 сицалось тоді на нас з усіх сторін камі-
 не і болото; Дьло накинulo ся на нас
 мокрим рядном, хоч не було за що, бо
 чей же то не гріх і не провина була з
 нашої сторони, коли ми казали народов-
 цям: „Було йти в депутації самим,
 а не з кацапнею, коли вже депутація
 мусіла йти“. Але у нас лише той нахо-
 дить послух, хто вміє розмучливіше ле-
 мити руки.

Не ми, а польські часописи і німецькі
 писали, що на ту депутацію мали звід-
 кись прийти рублі. Ніхто тих рублів не
 рахував, отже й трудно знати, чи то
 правда чи ні. Дьло обурило ся навіть,
 що можна таке підозріне кидати на де-
 путацію. А Галичанин похвалив его за

то: „Бачиш — каже — рублів не було,
 а чому-ж ти само нераз писало про ру-
 блі?“ І вичитав Москаль Русинowi про-
 повідь на тему рублів, котрих ніхто ні-
 коли в Галичині не бачив, ані в Банку
 крилошаньскім, ані в адміністрациях мос-
 квофільських газет, ані в московських то-
 вариствах у нас, — всі они жили і жи-
 ють з грошей своїх членів і передилат-
 ників... Хто-ж би сему не вірив?... Так
 зловив Галичанин Дьло на слові.

Але то ще не таке цікаве. Написа-
 ло було Дьло, що верховодяча серед
 т. зв. старої партії фракция москвофіль-
 не допускає до консолідації нашого на-
 роду в інтересі російської політики, дуже
 шкідливої національному розвитку Руси-
 України. Заболіли такі слова дуже Га-
 личанина і він крутить-доказує, що
 нам життя без Москалів нема. І притім,
 чи забув ся чи похвалити ся хоче, пише
 до слова таке:

„Сильно ошибается также „Дьло“ въ томъ,
 что будто „люди старой партіи“, по винѣ ба-
 ламутства „москвофильской“ печати, не дѣй-
 ствуютъ на практичномъ „грунтѣ“ съ наро-
 довцами. Мы исправимъ ту ошибку „Дьла“
 указаніемъ на то, что „москвофильская“ печать,
 ради консолидації партій, умалчивала о пре-
 восходствѣ дѣятельности „людей старой партіи“
 надъ дѣятельностью народовцевъ. „Дьло“ бу-

КОШИКАР.

ГУМОРЕСКА І. ЛІХАРДА

(із словацького).

Досвід учиє, що супружескі сварки пов-
 стають по найбільшій часті без достаточної
 причини. Що се так дів ся, нехай посвідчить
 отця історійка.

Де се діяло ся, менше з тим; нехай бу-
 де тільки сказано, що стало ся оно в одній
 словацькій місцевості; се однак не стоїть на пе-
 репоні, аби не могло оно й де инде статись.

Жив там чесний кошикар, та мав жінку
 і кількоро дітей. Праведно і чесно провадив
 Тома свій дім; діти витинали прутчики, отець
 пав в них кошики, а мати занимала ся пиль-
 но хатною господаркою. Мала она лиш той
 блуд, що язик її часто за швидко ходив.

Звичайно йшла робота нашому Томі
 швидко з рук, але сьогодні не міг він якось
 кошик скінчити; мусів бідолаха кілька разів
 розплітувати і наново зачинати, бо належав
 до тих людей, що воліють не продати, ніж
 зложу марфою ошукати. Але перед вечерею все
 таки скінчив він свою роботу, і вставши з лав-
 ки, та напростувавшись, промовив доволен:
 „Богу дякувати, кошик вже готов!“

— Кобись лиш мав в ній що! — вор-
 кнула его жінка й почала дорікати: І не встид
 тобі над одним кошиком цілий день пробла-
 вувати?

— Ну, ну, стара; проте все таки літо на-
 стане, а другим разом буде пять кошиків на
 день. Тепер лиш не гнівай ся, та скажи за
 мною: „Богу дякувати, кошик вже готов!“

— Певно, літо настане! коби лиш я мог-
 ла з того зварити дітмвечерю.

— Ну, сьогодні вже мусить бути добре.
 То, що маємо, то будемо їсти, а не даш нам
 нічого, то підемо спати; хоть не буде нам в
 нощі повний жолудок докучати, та не при-
 сниться ся нам чорт. Але тепер кажи: „Богу дя-
 кувати, кошик вже готов!“

— І не в думці мені! — відповіла роз-
 лючена жінка.

— Але як я тобі приказую, сказати: „Бо-
 гу дякувати, кошик вже готов!“ Чи се може
 прокляте, чи обмова?

— Ти мені хочеш розказувати? Ой, то-ж
 то було би!

— Не сердь мене! Я твій чоловік, ти
 моя жінка, а свята писаніє каже, що жінка
 має чоловікови повинувати ся, а то тим біль-
 ше, коли він їй щось доброго приказує. Ей ка-
 жу тобі тепер ще раз говори: „Богу дякувати,
 кошик вже готов!“ або бігнеш тобою буде але!

— Будем видіти! Ти хочеш зі злости,
 що сьогодні нічого не зробив, на мені пімети-
 тись. О, ні! сего не буде!

Ще жінка не доповіла, як вже градом
 поєпнались по ній буки. А діти, як звичайно
 при таких нагодах, у плач та до втеки до су-
 єди на подвірє.

Се був Томин кум, що власне прибіг, по-
 бачити, який кінець сеї війни.

— Бійте ся Бога куме, що валя стара
 провинила, що ви її так немилосердно гара-
 таете?

— Що провинила? Га! она не хоче ме-
 не послухати в добрій справі. Я сиджу цілісь-
 ку Богу довгу днинку при отсім кошику, аби
 его скінчити, а моя жінка не хоче навіть зі
 мною разом сказати: „Богу дякувати, кошик
 вже готов!“

— І через те ти мене вбиваєш на смерть,
 ти розбійнику, ти...

Ту посицало ся без числа негідливіх
 слів.

— То нерозсудно, бити ся за такі дур-
 ниці — сказав кум в надії, що помирить сусі-
 дів; потім повернув до дому і розповів за-го-
 рача своїй жінці, що в сусіда стало ся. Жінка
 слухала з початку лиш одним ухом і мислила
 далі тісто на клюски. Але нараз обізвала ся:

— Гм! не в се глузота, таку нісенітни-
 цю жінці приказувати?

— Але-ж бо, Зося, се не було нічого
 злого, сказати: „Богу дякувати, кошик вже
 готовий!“

— Але коли она не могла, то він пови-
 нен був мати розум — відповіла Зося. Чи
 були ви, чоловіки, глухі коли панотець на ка-
 заню говорили, що на силу Бога не хвалить ся!

— Се правда, аби я так здоров; на такий
 спосіб ви, жінки хотіли-б нам казати, що чо-
 ловік мусить все понехати, до чого жінка не
 має охоти. Добре їй так, що дістала буків з
 копу.

— Дурак — воркнула Зося.

деть знати, а собственно должно знати слѣдуючий фактъ: Когда передъ высылкою депутаціи въ совѣщаніи народоцевъ одинъ львовянинъ рѣшительно выступилъ противъ общей акціи съ „москвофилами“, другій народоцевъ, изъ провинціи, сказавъ ему, що не будь „москвофиловъ“, на провинціи не мыслима ніякая народная якція, ибо народоцы причутя, когда нужно дѣйствовать. И сей голосъ провинціального народоца заставилъ замолчати львовянина и благодаря сему вѣче, а потомъ и довѣрочное собраніе были созваны представителями обохъ партій. А розглянулось ли „Дѣло“ среди членовъ депутаціи, вѣдившей въ Вѣдень? Народоцевъ было тамъ всего нѣскольконадцать человекъ, а вѣдь депутація состояла изъ 260 лицъ!“

Щож на то скаже тепер Дѣло, то Дѣло, котре намъ страшно докоряло, коли ми депутацію назвали по імені? Лише кільканайцять народоцівъ було в депутації, а депутація складала ся з 260 осіб! Коли-ж так, то яка-ж то властиво була депутація? Не з закрускою переважно, майже виключно москвофильскою? А коли она була така, то як Батьківщина, орган п. Романчука, важить ся виступати з „кулаками“ против тих народоцівъ і Поляків, що не дуже то числили ся з сею депутацією, не дуже прихильно її витали, бо знали, хто у ній перед веде!

Одним словом, п. Романчук, Дѣло і їх прихильники вийшли на депутації, як Поляк Заблоцкий на милі. Москаль тепер чванить ся, як когут на плоті, і сьміє ся з усіх опозиціоністів, котрих надув, грубо надув.

Треба бути аж до наївности добродушним, аби залицяня ренеґатів, їх балаканя про якусь спільну роботу з народоцями а навіть радикалами, брати за правду. Не було в них і нема иньшої ціли, як лише виводити наших в поле і нашими руками витягати для себе каштани з огню. За ту „спільну“ депутацію они добре заробили, будьмо того певні!

3 галицкого сойму.

На 11-ім засіданню з дня 21-го с. м. мотивував по відчитанню петицій пос. Бойко своє внесення, котрим звиває ся правительство, щоби внесло закон о винагороді урядів громадских за виконуване порученого обсягу діланя, а також щоби до тої чинности достарчав безплатно друків урядам громадским. В отгій своїй бесіді вказав бесідник на причину, чому власне сего разу послі-селяни ставляють тільки внесення і інтерпеляцій, бо доси селянам були губи заткані, а тепер удало ся сим бідним пролетаріям вибрати своїх людей в послі, отже єї мусять тепер всі жалі і потреби висказувати. Внесення відослано до адміністраційної комісії. — Пос. Скалковский мотивував своє внесення в справі регуляції горішного Дністра; внесення відослано до комісії краєвого господарства. — Пос. Чарторийский мотивував своє внесення що-до зміни обовязуючих законів при заразі безроги; внесення відослано до комісії краєвого господарства. — Мала наступити верифікація вибору з сільської куриї стрийського повіту, але референт пос. Хамец поставив внесення, щоби задля величезного обсягу протесту, котрого доси годі було докладно розслідувати, справу верифікації відложено на пізнійше.

При сій нагоді запротестував гр. Войтих Дідушицкий іменем всіх польських послів против мнимі обиди, яку мав пос. Окуневский в своїй бесіді против верифікації вибору пос. Осуховского з турчаньського повіту нанести польському народові. В відповідь заявив пос. Окуневский, що не мав наміру образити польський нарід, а підніс лиш справедливі заміти против верховодячої веретви і органів, котрі надуживають своєї влади для гноблення селянина. Бесідник порівняв верховодячі веретви а руский нарід з вовком а ягнятем, котре ніби то все мутить воду тому ненаситному вовкови. Правительственный комісар, гр. Лось, заявив, що в деяких повітах поступали правительственні органи невластиво і будуть за се помимо верифікації виборів потягнені до одвічальности. В двох протестах піднесено однак тяжкі закиди против начальників повіту, отже заряджено строге слідство, а его результат буде оголошений в соймі. Але загальні закиди мусить правительство відперти рішучо, будь они роблені в формі, як їх представляють деякі послі, будь у формі, в якій їх виголосив один з руских послів (п. Барвіньский — Ред.) в своїй декларації в день отворення сойму. — Верифікацію стрийського вибору відложено на пізнійше.

Громаді міста Бродів уділено концесію до побираня копиткових оплат. — Господар-

ска комісія адавала справу з відкриття науки в рільничій школі в Бережницях з 1896/97 р. і зажадала від сойму кредиту в сумі 30.000 зр. на заснованя низшої рільничої школи в Суходолі. Пос. Вахнянин висказав бажаня, щоби при иньших школах рільничих у всхідній Галичині жадано від учителів знання рускої мови. Член виділу краєвого п. Романович заявив, що учителі для початкових наук завжди знають обі мови; що же до учителів для фахових наук, то учителі завжди знають руску мову настілько, що можуть розмовити ся з дітьми. Виділ краєвий буде старати ся, щоби на будуче також що-до фахових учителів знання рускої мови було уважливне. Предложено комісії прийняти. — Відослано до виділу краєвого внесення пос. Сьреднявского о заведеню почтових бірж праці. — Сойм призволив на будову шпиталю в Тернополі на 100 ліжок, а на часткове покриття коштів затагнути позичку в сумі 38.9000 зр.

Відчитано вікнці інтерпеляцію пос. Крепи в справі арештованя селян, котрі брали участь в депутації що-до виборчих надужит в Ярославскім повіті; — внесення пос. Барвіньского, в котрім жадає ся від правительства, щоби у всіх середних школах завело руску мову яко обовязкову; — внесення пос. Вахнянина, щоби при польській гімназії в Станіславові отворено рускі паралельки; — пос. Барвіньского, щоби заведено для державних і краєвих урядників практичні курси науки рускої мови, та щоби визначено речинці, доки урядники мають виказати ся знанем рускої мови; — внесення пос. Винничука о регуляцію Бистриці.

НОВИНКИ.

Чернівці, дня 23. січня 1896. р.

Іменоване. О. сов. Лев Шанковский, гр. кат. парох в Дулибах і віцемаршалок стрийської повітової ради, іменованій прелатом сьв. отця Льва XIII.

3 буковинського сойму. Слідуюче засіданя відбуде ся завтра, дня 24-го с. м. о 10-ій годині зраня.

Нове академічне товариство завязує ся у Львові під назвою „Академічна Громада“. Перші загальні збори мають відбутися дня 26-го с. м. в університеті. Будуть то залучені тов. Ватра і Акад. Братство.

— А чи й тебе не свербить шкіра? Жінко, кажи за мною: „Богу дякувати, кошик вже готов!“

Сі слова розлютили Зоську й она станула сторчаком готова до сварки.

— Ну, жінко, не дражни мене! я тебе питаю ся: чи хочеш ти добровільно казати: „Богу дякувати, кошик вже готов?“ А грім би тебе тріс, зараз кажи: „Богу дякувати, кошик вже готов!“

— Ні тобі, ні дідови твому!

Сего вже й кумови було за богато. Він вхопив за палуку, що стояла в куті й став жінку обробляти ще гірше ніж Тома своєю.

На щастє ішов громадський начальник попри хату, учув войк та й зуупинив ся. Пан кум зняв шапку з голови і почав розказувати, що стало ся; а начальник полагодив якось кума з кумою і пішов дальше; але сьмішча пригода не сходила єму з думки. При вечері розповів він своїй жінці, що єму лучило ся.

— Видиш — каже жінка начальника — такі то ви чоловіки! Ви не хочете вашу власть опирати на любови, лише на силі. Коли жінка чому спротивить ся, то ви зовете се впертостію, а як чоловікови що дурне в голову влізе, то ви кажете, що то характер, мужеска постійність.

— Як то, Людміля? І ти хочеш оправдувати жіночу впертість? Се хіба лиш жарг...

— Жарт жартом; але як би ти прийшов і мене красно попросив: Людмілю моя любі, скажи: „Богу дякувати, кошик вже готов!“ то я би зараз послухала; але як би ти се вчинив так, як Тома або его кум: з криком та з гнівом, або може й з грозбою, то я не знаю, як би то було.

— Людміля, я сего не радо слухаю!

— Дарма, мій любий, що правда то не гріх. Жінка не служниця, лише приятелька мужа, а приятелька не приймає розказів, лише просьбу!

— Муж був і буде во віки паном свого дому! — відповів начальник. — Він повинен по змові покривати свою міць приязнею, але коли жінка не хоче повинувати ся мужови як своему приятелеви, то мусить слухати его як свого пана.

— Я не уявляю ніколи чоловіка за пана — крикнула жінка. — Прошу тебе, не пробуй мені розказувати...

— Але коли-б я власне тепер схотів, аби ти сказала: „Богу дякувати, кошик вже готов!“ так, аби показати, що ти мудрійша від тих обох жінок?

— Дай спокій, я не послухаю.

— Але я хочу, аби ти зараз послухала. Жінко кажи: „Богу дякувати, кошик вже готов!“

— Жаль мені, що не можу тебе послухати.

— Але я тобі ровкавую; я пан дому!

— Тепер хоть биє і просив; нічим не присилуєш мене; аби я склала губи до сих слів.

— Чи маю тебе силувати? Людміля, не будь і ти дурна. В тій хвилі...

І тут мала вже бути війна, але лікар увійшов до хати, та перешкодив. Сей усьміхаючись, промовив: „Се дивно, що мушу бути й тут свідком пригоди, яка йно що лучилась мені в паньскім дворі.“ І дідич хотів, аби его паня казала: „Богу дякувати, кошик вже готов!“ Пан начальник обіцяв, що не ме жада-ти від жени нічого нерозсудного, а жінка прирекла, що воля єї чоловіка буде для неї завжди приказом.

Щастє, що лікар сей був нежонатий; хто знає, яку реценду був би й він своїй жінці записав; чути бо було, що пів села займало ся через те, що жінки не хотіли казати: „Богу дякувати, кошик вже готов!“

Переповів

Гр. Никорович.

Рідкий випадок. У Варшаві породила Катерина Естманована відразу четверо дітей, всі дівчата. Одна з новонароджених небагом умерла, а решта трое дітей цілком здорові, рівно-ж матери не грозить небезпеченство.

Руский дім еміграційний в Новім Йорку поветає заходом наших людей. По тримісячних підготовленнях залагоджено справу так, що предсідатель „Совединенія“ Шмідт (Русин Женчак) закладає сей дім в спілці з предсідателем „Союза“, головною дією для вигоди і поради емігрантів, а один патріотичний руский священник осів в Новім Йорку в домі еміграційнім, щоби посвятити свій труд для добра робучого люду.

Службові премії дістає в Австрії 10,959 підфіцірів, значить таке множество, що з них можна би скласти більше як 7 полків. Найбільше преміозаних, значить таких, що служать більше як три роки, є при галицких полках; при одній однісній 80-ім полку піхоти є їх 85. Очевидно дістають ті преміювані підфіціри по вислуженню 12 літ сертифікати, на підставі котрих можуть дістати навіть місце урядників державних; коли при обсажденю такого місця має преміюваний підфіцір і цивільний рівну кваліфікацію, то підфіцір має першвенство. Се також наслідок надмірного милітаризму.

Лампа д-ра Івана Пулюя а проміне Рентгена. Відкрите нового проміння вірбурґским професором повело за собою, що й імя руского ученого, нашого земляка д-ра Івана Пулюя, понеслось широко по цілїм світі. Др. Пулюй, котрого праці наукові містять ся також в „Записках“ Наукового товариства ім. Шевченка, єсть професором фізики в німецькій техніці в Празі, а єго спеціальністю єсть електрика. В світі науковим звистий др. Пулюй вже від давна, але ширшим кругам імя єго стає звисте при нагоді відкриття проф. Рентгеном нового проміння, котре при помочи винаходу ученого Русина набирає більшого значіння. Др. Пулюй займає ся вже від давна такими самими розслідами, як і вірбурґский професор. Він і придумав лампу електричну, котра випускає проміне Рентгена, а новою єсть лиш то, що Рентген добачив в тім проміні силу фотографування навіть і при замкнених плитах фотографічних в деревляній скринці, т. є. він відкрив, що то проміне може переходити через такі матерії, через які проміне світла сонїшного або звичайного світла електричного перейти не може. Лампа д-ра Пулюя подобає зовсім на т. зв. Круксову рурку, але в нїй єсть та важна зміна, що в тім місці, де єсть запущений дріт від т. зв. негативної протоки електричної (католи), знаходиться ся платка вложена сильно флюоризуючою краскою; плітка та стоїть в дорозі виходячого в рурці проміння. Досвід же поучив, що сила діляня Рентгенового проміння єсть тим більша, чим більша єсть площа, на котру оно падає, і чим більша єсть флюорисценція тої площі. З того виходить, що лампа д-ра Пулюя дає тому проміні більшу силу, ніж Круксова або яка-небудь інша лампа. Се потвердили досвіді роблені сими днями проф. д-ром Євґеном Ключатим в Будапешті, а з огляду на то лампа д-ра Пулюя набирає для Рентгенового світла великої ваги. При помочи лампи д-ра Пулюя робив проф. Ключати такі досвіді з промінем Рентгена: На замкнену скринку, в котрій була приготована фотографічна плітка, поклав він крейцар, ножик і ключик, та пустив з верха згадане проміне з лампи д-ра Пулюя, котра до тих досвідів показала ся найліпшою. Проміне перейшло через дерево, але через крейцар, ножик і ключик не могло вже перейти. Там, де оно перейшло, плітка стала темна, а місця, де були згадані предмети остались ясними. В той сам спосіб відфотографував др. Ключати і свою руку. При тім показало ся, що тінь костий в пальцях відбила ся зовсім докладно, а тіло довкола костий лишило по собі дуже слабенький слід, значить ся: кости зовсім не перепустили Рентгенового проміння, а тіло перепустило їх більшу часть. При фотографуваню руки пускав др. Ключати проміне з Пулюевої лампи через 45 мінут з висоти 10 центиметрів. Але найцікавіше то, що тверде дерево показало ся

на так зроблених з него фотографіях різні сліди як найдокладніше.

Нагла смерть чи убійство матери? Минувшої неділі доніс Маврикій Карпинський львівський поліції, що єго 72-літня жінка померла нагло через удар, який єго часу дістала від власного сина Івана. Висланий комісар поліції сконстатував, що дім, в котрім тепер мешкають Маврикій Карпинський і єго жонатий син Іван, належить сему послідному, бо він відкупив на ліцитації дім у своїх родичів. Від того часу були часто сварки між родичами а сином, а підчас одної сварки копнув син євою маму так нещасливо, що вона від того часу все слабувала, а в неділю нагле вмерла. Комісія сконстатувала у помершої знаки на тілі і тому заряджено слідство против нелюдського сина.

Отроєне на німецькім цісарскім дворі. З нагоди 25-літніх роковин істнованя теперішньої німецької держави, відбуло ся дня 18-го с. м. в Берліні величаве торжество, по котрім різні достойники були у цісаря на обіді. По пирі, в ночи в суботи на неділю занедажало богато осіб, що були на пирі, а стан їх недуги показував на якоесь затроєне. При розсліженю показало ся, що гості їли на пирі у цісаря устриці, котрі були несвіжі, і ними затроїли ся.

Зміна календаря в Росії. В Росії заносить ся поволи на дві важні зміни, а то на зміну правопис російської, котра має бути змінена на фонетичну, т. є. примінена до вимови, через що випадуць непотрбні букви, як н. пр.: Ъ і другі, а відтак і на зміну календаря. В Росії числять час все ще після старого стиля або т. зв. Юліанського календаря, котрий ріжнить ся від нового стиля або т. зв. григоріанського календаря тим, що приймає хибно обчислене року, т. є. обігу землі доколя сонця, через що тепер день нового року посунув ся вже о 12 днів далше як повинен бути а з 1900 р. посуне ся вже о 13 днів далше. Російська газета „Новое Время“ предлагає отже такий спосіб зміни календаря: „Єсть дуже простий і догідний спосіб — каже она — щоби здогонити Європу о 12 днів без ніяких запутаній і трудностей. Досить лиш скоротити на якийсь час довгі місяці, що мають по 31 днів, о один день а до несповна двох літ дійде ся до загально-європейского часу астрономічного. Звистно, що для простого народу місяць значить 30 днів; підставою всіх обрахунків скарбу з урядниками і ємеритами та господарів зі службою єсть 30-дневний місяць; проценти у всіх банках обчислюють ся у відношеню до 30 днів, наконєць на день 31 місяця не припадає ніяке велике святю. Отже коли би правительство видало приказ вичеркнути з календарів припустім в роках 1897 і 1898 всі трійцять перші дни місяців, то з початком 1899 р. здогонили би ми Європу неспостережено для простого народу і без ніякої трудности прийняли би ми числене цивілізованого світла. Потерпіли би, що правда в тих двох роках ті, що обходять свої іменини дни 31. якогось місяця; однакж припускаємо, що в виду справи так великої ваги, вибачили би они Росії ту вину“. — Зміна старого календаря на новий, як в Росії так і в інших краях, котрі ще держать ся старого календаря мусить остаточно колись настати, бо она єсть потрібна і розумна. А до того як раз надає ся теперішня пора найліпше, бо за кілька літ готова настати ще більша різниця між обома календарями а з нею ще більша недогідність і запутанія як доси. Чому би не прийняти того, що добре і що нікому нічого не шкодить, а противно помагає? Що на то скажуть наші москвофіли?

Убив тещу. Селянку в Арборі, селі радо-вечкого повіту, Іванну Ірімеску знайшли у єї хаті убитою. В часі убійства не було дома єї чоловіка. Убійник вив з скрині суму 100 зр. Підозріне пало на єї зятя Мойсеу Ірімеску, котрий від дня убійства щез. Тепер же ставив ся він сам перед жандармерією в Солонці і признав ся до злочину; убійника віддано окружному судови в Сучаві.

Дрібні вісти. Філія тов. „Просвіта“ в Ра-ві відбуде свої перші загальні збори дня 3-го

лютого с. р. в сали виділу повітового. — За-гальні збори товариства учителів і учительок в Чернівцях відбудуть ся дня 26-го с. м. о пів до 3-ої год. зполудня. — Гр. пр. церков в Кешовані, гурагуморского повіту згоріла до тла в ночи з 17-го на 18-го с. м. — Ми по-дали були вість, що о. крил. Войтович має стати архипресвитером перемискої капітули. Простуємо єю вість і зазначаємо, що о. крил. Чехович має бути іменований архипресви-тером.

Померли в Жидачеві начальник суду по-вітового, судовий радник Адольф Гітлер; — о. Петро Богачевський, гр. кат. парох в Вибо-дові, бережаньского деканату, в 36-ім році жи-тя; — Станіслав Левіцький, гімназійний про-фесор при руских паралельках в Коломиї, в 40-ім році життя; — Марія з Микеєїв Стем-пурека, вдова по гр. кат. сотрудникови з Косова в 28-ім році життя; — у Львові Іля Цюм-чук, урядник при окружнім суді, в 42-ім році життя; — в Кутах о. Михайло Колянковский, парох в 57. році життя.

ТЕЛЕГРАМИ „БУКОВИНИ“.

—о—

з дня 23. січня 1896 р.

Градець. В соймі інтерпелював вчера пос. Старкель в справі розвязаня німецького-па-ціонального зібраня дня 29-го с. м. Намістник відповів, що не можна жадати від намістництва, щоби оно позволяло зібраня, котрі іґнорують австрійські державні ідеї і славу історію на-шої вітчизни представляють з маловажаєм. О-бовязком властей є зазначити австрійске ста-новище і не допустити нічого, що образило би політичні чувства населеня.

Льондон. Князь Генрик Баттенберг помер дня 20-го с. м. на кораблі „Бломів“.

Прага. В соймовій комісії для наради над внесенем Німців в справі виборчих курій, за-явив правительственный комісар, що прави-тельство готове піддержати кожду ініціативу, котра усунула-б або зменшила-б істнуючі противенства. Але передовсім мусять пооди-нокі соймові партії скласти свої заявленя, а опісля правительство займе конкретне стано-вище. Пос. Вашатий заявив, що чеський нарід не може пристати на се внесенє. Пос. Пальфі зазначив, що більша посілість тєпер як і пе-редтим стоїть на становищі рівности і спра-ведливости без уваги на поодинокі постанови внесеня, супротив котрого більша посілість со-бі становище ще застерігає, але против сего справедливого жаданя Німців она не виєт нас. Німецький націонал Барайтер заявив ся за внесенем. Молодочех Слявик зголосив внесенє на зміну соймового виборчого права і краєвої ординації. По дальшій довшій дискусії ріше-но перейти до спеціальної дебати.

Відень. Долішно-австрійський сойм відки-нув по довгій бурливій дебаті, в котрій анти-семіти задля своїх нападів на гр. Баденіого і намістника гр. Кільмансєґа були нераз покли-кані до порядку, 34 голосами против 23 пиль-ність внесеня Люєґера, щоби віденьські громад-ські вибори сейчас розписано. Presse підносить, що таке поведєне антисемітів може лише по-шкодити повазі сойму, антисеміти марнують лишє час і втягають в дебат навіть особу ці-саря. Так само нетактовно є фальшувати сло-ва цісаря, а власне се поступованє показує, як справедливі були слова цісаря на бали уряд-ників.

ВИДАНЯ ВАСИЛЯ ЛУКИЧА.

I. ЛІТЕРАТУРНІ ЗБІРНИКИ:

1. Ватра. — В Стрию, 1887 р. 215 стор. в 8°. Ціна 1 злр.
2. Квітка. — У Львові, 1890 р. 128 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
3. Рідний зільник. — У Львові 1891 р. 136 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
4. Левада. — У Львові, 1892 р. 103 стор. в 8°. Ціна 25 кр.
5. Рідна стріха. — У Львові, 1894 р. 120 стор. в 8°. Ціна 25 кр.

II. ЗБОРОВІ ТВОРИ:

6. Твори Василя Чайченка. — (Оповідання) — У Львові, 1892 р. 207 стор. в мал. 8°. Ціна 80 кр.
7. Твори Василя Чайченка. Том II. (Соняшник промінь). — У Львові, 1892 р. 174 стор. мал. 8°. Ціна 60 кр.
8. Твори Василя Чайченка. Том III. (На розпутьї) — У Львові, 1892 р. 210 стор. мал. 8°. Ціна 80 кр.

III. ПОВІСТІ, РОМАНИ, ХРОНІКИ І ОПОВІДАНИЯ.

10. Навіжена, пов. Нечуя-Левицького. — У Львові, 1891 р. 84 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
11. Поміж ворогами, пов. Нечуя-Левицького. — У Львові, 1893 р. 180 стор. мал. 8°. Ціна 40 кр.
12. За громаду, хрон. К. Т. Подоленка. — У Львові, 1892 р. 94 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
13. Художник, пов. Т. Шевченка переклад Ол. Копицького. — У Львові, 1894 р. 101 стор. мал. 8°.
14. Між народ, пов. М. Школиченка. — У Львові, 1894 р. 92 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
15. Хо, казка Михайла Коцюбинського — У Львові, 1894 р. 34 стор. 8°.
16. Облога Буши, пов. Мих. Старицького. — У Львові, 1894 р. (кінчить ся друкувати).
17. Грішники, роман хроніка Олек. Кониського. — У Львові, 1895 р. 192 стор. мал. 8°. Ціна 50 кр.
18. Пани й люди, повість Володимира Левенка. — У Львові, 1893 р. 168 стор. мал. 8°. Ціна 80 кр.

IV. ДРАМИ.

19. Лимерівна, в 5 діях Панаса Мирного — У Львові, 1892 р. 67 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
20. Титарівна, в 5 діях Марка Кропивницького. — У Львові, 1892 р. 63 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
21. В темряві, в 5 діях Мих. Старицького — У Львові, 1893 р. 91 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.

V. ПІДРУЧНИКИ І ТВОРИ ЛІТЕРАТУРНО-НАУКОВІ.

22. Руский правотар домовий. Том. I. [Закон цивільний]. — У Львові, 1885 р. XVI і 432 стор. вел. 8°. Ціна 2 злр. 50 кр.
23. Угорська Русь, її розвій і теперішній стан. — У Львові, 1887 р. 30 стор. вел. 8°. Ціна 15 кр.
24. Юрий Коссован, проба критичного розбору автобіогр. его повістей і житєписи нап. Олек. Колесса. — У Львові, 1893 р. 99 стор. мал. 8°. Ціна 30 кр.
25. Останні романи Г. Сінкевича Два відчити М. Грушівського — У Львові 1895 р. 50 стор. 16°.
9. Твори Карпенка-Карого. (Мартин Боруля. Сто тисяч. Безталанна. Що було, те мохом поросло. Чабач). — У Львові, 1895 р. (кінчать ся друкувати).

Всі повисні твори можна набути в Книгарні Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові, ул. академічна ч. 8 і в Книгарні Ставропигійській.

Котвиця

Liniment. Capsici comp.

з антики Ріхтера в Празі, загально признаний знаменитий усмирюющий лік на втиранє: по ціні 40 кр., 70 кр. і 1 зр.; можна купити у всіх апіках. Просимо жадати сей загально улюблений домашний лік просто під назвою

Ріхтера Linimentz з котвицею і приймати з остоорожністю лише флашкі зі зланим значком охоронним „Котвиця“, бо лише ті правдиві.

Аптика Ріхтера під золотим львом у Празі.

ПРАВДА,

вістник політики, науки і письменства виходить ме

З НОВИМ РОКОМ 1896

— раз в тиждень кожної п'ятниці — в обемі одного аркуша.

Ціна в Австрії річно: 4 р., піврічно 2 р. чвертьрічно 1 р. за границею (задня значних коштів пересилки) річно 8 рубл., піврічно 4 рубл.

ЛІТЕРАТУРНЕ ТОВАРИСТВО

„РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях,

улиця Петровича число 2,

має на складі:

„Ілюстровану бібліотеку“

для молодіжи, міщан і селян, редаговану

Омеляном Поповичем

року 1886, 1887, 1888, 1889, 1890, 1891, 1892, 1893, 1894, по 1 зр. 20 кр. за рочник, а всі 9 разом за 9 злр.

— З пересилкою поштовою 9 зр. 30 кр. —

„ДНІСТЕР“

товариство взаїмних обезпечень у Львові,

улиця Валова ч. 11,

засноване на підставі концесії ц. к. міністерства справ внутрішніх з дня 9. грудня 1891 р. ч. 22751, розпочало свою діяльність дня 15. н. ст. вересня 1892 р.

„Дністер“, опертий на засаді взаїмности своїх членів, обезпечає всяке майно движиме і недвижимо против шкід огневих під найприступнішими услівями і почислює можливо найнижші премії.

Всякі шкоди ліквідують ся і виплачують ся сейчас по пожарі.

Зголошення о уділене агенції в місцевостях, де нема агентів „Дністра“, приймають ся.

ВСІХ НАУК ЛІКАРСКИХ

Др. Едмунд Кароль Фухс

емер. секундар ц. к. публичного шпиталю у Відні і оператор на ц. к. університетській клініці для очей проф. д-ра. Фухса у Відні, осів тут яко

спеціаліст для слабостий очий УХ і ГОРТАНКИ,

та ординує щодня від 10—12 год. перед полуднем і від 2—4 попол. при ул. паньській, ч. 29. 1—3 Для бідних безплатно від 9—10 ране.

Експедиция амонсів Л. Горюшка в Чернівцях.

БУКОВИНА

з новим 1896 роком почала виходити ЩОДНЯ крім неділь і сьвят. Доси, як звісно, появляла ся наша часопись чотири рази в тиждень з недільним додатком; тепер БЕЗ ПІДВИСШЕНЯ ПЕРЕДПЛАТИ, будуть наші передплатники діставати „Б У К О В И Н У“ ЩОДНЯ.

Передплата на „БУКОВИНУ“ в 1896 році виносить на цілий рік 10 зр., на пів року 5 зр., на чверть року 2 зр., 50 кр., місячно 1 зр.

Крім того без ніякої доплати одержать наші читателі в протягу 1896 року яко премію: ТВОРИ Ю. ФЕДЬКОВИЧА,

з котрих перший том станемо зараз друкувати, скоро тільки урядимо власну друкарню, що наступить в лютім 1896 року.

